

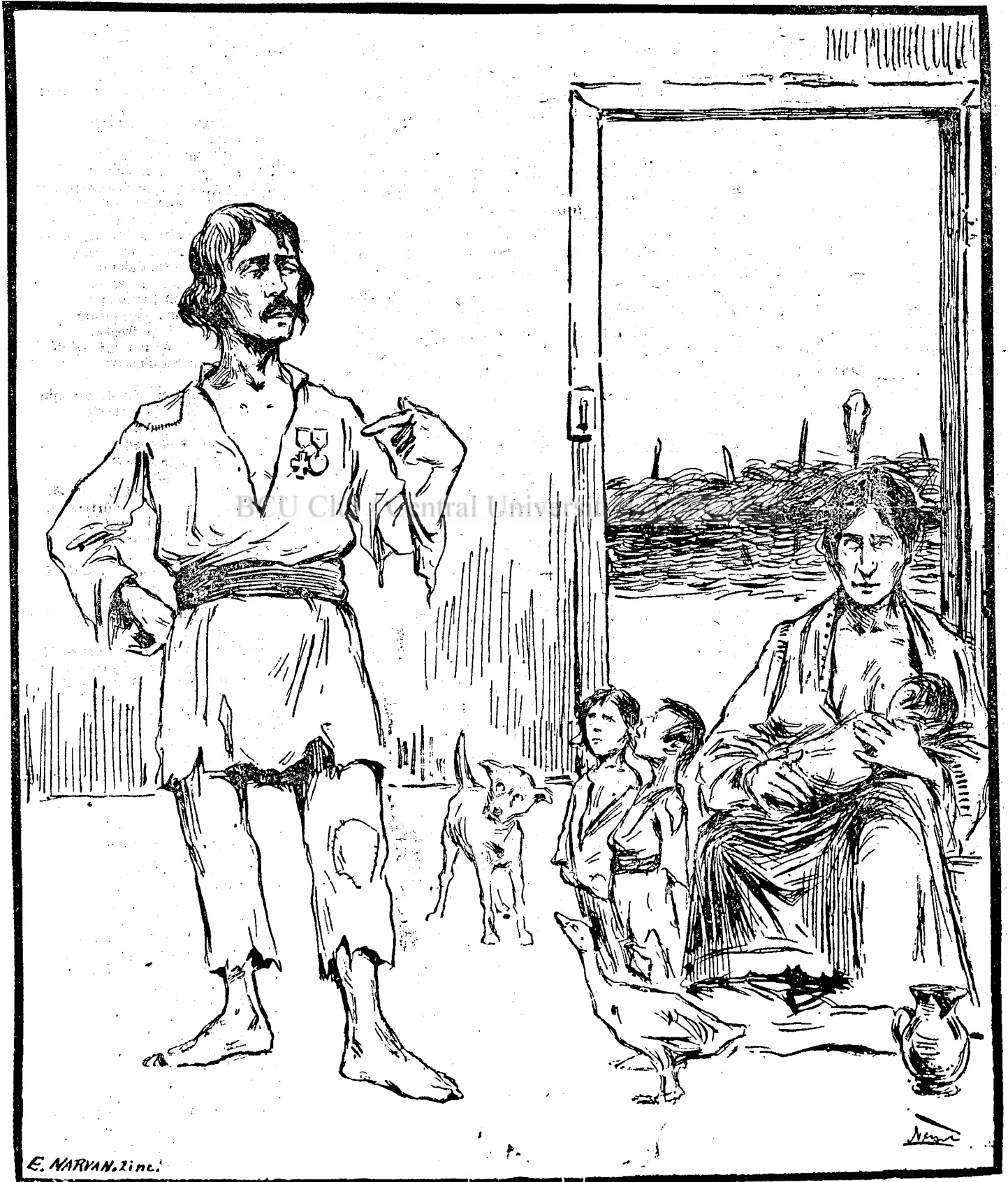
MOFTUL ROMAN

Nr. 14. — DUMINICĂ, 1 IULIE 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

SOLICITUDINE PENTRU ȚĂRĂNIME

Femea. — Adus-ai ceva mălaiu, bărbate? că leșinații ăștia de copii nu mai pot de foame...
Bărbatul. — Ce mălaiu, bre, muierc! Lasă focului mălaiul! Uite mai bine coala și te bucură!
uite ce dicorășii mî-a dat alde dom' Kalindroiu!

Oribilă Stagnațiune

Mările despre miază-noapte, în genere foarte mișcătoare, iaă câte odată înfățișarea perfectă a unei oglinzi. Pe vaste întinderi, suprafața lor nu mai presintă niciun creț; nici o suflare nu mai este în aer; pe cer, niciun nor; par'că marea a murit; e un cadavru nemișcat; și această înțepeneală durează uneori săptămâni întregi. Navigatorii cu pânze, de orice vajnică furtună, de orice uriaș ciclon, n'au mai mare groază decât de această stare cadaverică a mării, pe care ei o numesc *calme plat*, liniște lată. O corabie cu pânze, în mijlocul unei liniști late, rămâne pe loc fără puțință de mișcare ca o bucătică de hârtie lipită pe o oglindă. Marinarii cad într'un fel de melancolie zdrobitoare, ca niște prizonieri închiși într'o temniță cu șapte verigi; ei se uită perduți în zare așteptând să sosească suflarea de grație; ei se roagă desperați la cer să le trimită furtuna, care să spargă calmul plat, redându-le libertatea sau moartea expeditivă.

Ceeă ce este pentru marinarii calmul plat, pentru noi gazetarii este uneori așa numita *morte saison*, adică stagiunea moartă, și nu cred să fi trecut ziaristica română vreodată printr'o stagiune mai moartă decât cea actuală.

A! Dumnezeule! când mi-ăduc aminte de verile trecute!

Resboiul sud-african! chestia nenorocitului Dreyfus! remanierea ministerială din Iunie! uciderea lui Mihăileanu! uciderea lui Umberto! și mai presus de toate, conflictul românobulgar! Sarafoff! Dumitroff! Trifanoff! Ciciu-Penciu! șel!

Atunci era de navigat pentru noi gazetarii!

Dar astăzi?

Iată intrăm în toiu verii, și niciun conflict interior sau exterior, care să pasioneze publicul cititor! Calm plat!

Două nenorocite capete în Cismegiu! și pe urmă, ce? Afacerea se elasează.

Câteva biete cazuri de ciumă la Constantinopol, și acelea, din nenorocire, nu destul de mortale!

Câteva cazuri de insolatie în New-York! ș'apoi ce? Căldura tinde să dispară și împreună cu densa și insolatiile.

Revoluția ingrozitoare ce amenința să isbuenească din cauza scandalului provocat de profesorii cari lăsaseră atâția repetenți la examene, e conjurată printr'o măsură ministerială: se renființează corigențele!

Ei! și pe urmă?

Ultima genială ispravă a simpatieului nostru amic, a ténérului, dar deja celebrului jude de instrucție d. J. Th. Florescu: prinderea ilustrului bandit Lache Țiganul!

Și apoi?

Apoi, nenorocire! Numai cu atâta nu se poate naviga pe oceanul publicității române! *Morte Saison! calme plat!*

Sfinte Karkaleki, patron al ziaristilor români! serie numai-decât un articol de fond sensational în *Monitorul Paradisului*, buletinul oficios pe care'l redactezi cu atâta talent și cu așa de frumoasă subvenție,—serie un articol de fond, sau mai bine o serie de articole de fond cu va-urmale, în care, atrăgând atenția asupra responsabilităților în direcția mișcării universale, să provoaci pe Creator a ne trimite și nouă câteva zeci de mici scandaluri, ori măcar o mare calamitate publică—conflict intern sau extern, călduri și desastru agricol ca la New-York, ciumă măcar ca la Constantinopol, ori alt-ceva din vastul arsenal de bice cu care din când în când obicinuește El să bată omenirea păcătoasă!

Ne trebuie, sfinte Karkaleki, ceva *senzzațional!* Aminteri, leșină, pier ziaristica română de acest oribil *calme plat!*

CARAGIALE

Misiune delicată

„Ce ghinion, ah! ce ghinion!“
Strigă Adolf Fränkelsohn,
Trintind zarul de podea.
Juca table 'n cafenea
Și pierdea.

El pierduse vreo trei lei,
Îi mai rămăsese trei
Și-acum juca și pe ei
Dar de geaba că doar Mayer
Joacă bine, nu-i un freier:
Mayer dă mereu ce vrea,
Adolf dă mereu ghelea.
Patru linii le perduse
Bietul Adolf la iuțeală;
Il lua cu amețeală;
Desperat în jur privea
Și intruna bombănea:

„Cum să nu pierd iu parale
Dacă dau tot dubarale?!“
Și-acum toată cafenea:
Musterii, chelnerii și țal
Își șopteau cu consternare:
„Adolf perde colosal!“
Ș'imprejur, Herman bancherul,
Ianculovici, Bercu Schnur,
Rosen, Lehrmann și cu Mutul
Priveau toți... toți împrejur!
Ingrijați din vreme 'n vreme
Își șopteau ei între ei:
„Ci să facă bietul Adolf
Chind mai perde oști trei lei?!“—
Înc'un zar, și Mayer vesol
Strigă: „Chelner, adu'n șfarț,
Adolf este deja mart!“
Bino vorba n'a sfârșit,
Și Adolf cade jos lungit;
Așa pagubă enormă
N'a mai putut îndura
Este mort de-a binelea!

Maro zarvă în mulțime,
Toți aleargă, strigă, sbiară,
Ceș mai voinicoși dint'r'ânșit
O șterg ropodo afară,
„Uțet, n, a!“ strigă Hermann,
„Asta-i ciumă!“ zice Lehrmann.
Ianculovici îl desbracă,

Rosen cu oțet îl freacă,
Însă Adolf nu mai mișcă,
Totul este în zadar!
Bercu filosof exclamă:
„Lui îi trebuia comisar!
„Cumisar, zoi, zic cu toții,
Bietul Adolf ne-a lăsat,
Ah, păcat! Mare păcat!“
Și se iaă cu toți la sfat.

„Foarte bine, zice Rosen,
Fränkelsohn s'a isprăvit,
Ce-a coutat a ghesit.
N'a jucat pi banii mei,
Dar se joacă pi trii lei!?”
Vorbă 'i, cum spunem nevestii,
Care îl așteaptă-acasă,
C'Adolf nu vine la masă?
Așa mare catastrofă
Să-i spuți ei este teribil,
Este-aproape imposibil!“
„Imposibil!“ zice Hermann,
Bătând din cap mereu,
Când de-odată Schnur exclamă:
„Mo rog; lăsați să-i spun eu,
Că eu sunt mai duplumat
Și-i spuți lucru delicat.
Am să mă duc curagios
Și dischid ușă frumos,
Și chind dănsa vine afară
Și înuntră mă puștește,
O 'ntreb: „Văduva lui Adolf
Chiar aicea locuește?“

„Ah! Ci cap, ci cap di ghischi
Cum să spuți așa prustie,
Asta e duplumație?
Daca tu îi spuți așa
O ia dracu și pe ea!“

Însfârșit, din vorbă 'n vorbă,
Neștiind cum s'o 'nvértească,
Le dă 'n gând la toți odată
Că împreună s'o vestească.
Zis, făcut, și cât clipești,
O pornesc tăcuti, pe gânduri,
Înspre calea Văcărești.

Ajung, văduva-i primește
Și-i poștește în salon:
„Poftim mă rog! Ce surprisă!“
„Bonjour, Madam' Fränkelsohn.“
Staă de vorbă, iaă dulceată,
Mai fumează, se sucesc,
Dar de Adolf nu vorbesc.
Trece-o oră, trece două,
Se 'noptează, ceasu-i nouă;
Iar fumează, iar dulceată,
Apoi țuică cu măsline,
Dar de spus tot nu le vine;
Își fac semne 'și dau cu cotul
Dar degeaba este totul,
Așa mare catastrofă
Că să-i spuie e teribil!
S'a sfârșit! e imposibil...“

Se ridică dar cu toți
Și cu toți pe-același ton
„Bonsoir, Madam Fränkelsohn!“
„Bună-seară; dar pe Adolf
Nu cumva de l-ați văzut?
A plecat di dimineață
Și nu știu ce s'a fucut!“
„Ba vuzut, zic toți de-odată“,
Întorcându-se îndată.
„O fi fost la cafenea?“
„Acolo, așa, așa!“
„Juca cărți poate măgarul!“
„Nu, Madame, dădea cu zarul.“
„Table, hoțul! Și-a pierdut?“
„Maro ghinion a avut!“
„I-am dat azi iu șuso lei!“
„Las'acum să ai să ieși!“
„Ah! ce maro haimana
„Ptiu! Lovi-l ar o dambă!“
„Dumnezeu te-a ascultat
(Strigă Bercu încântat)
Așa cum ai zis, dambă,
L-a lovit acu deja!

MOAȘTE

„Un individ, care travestit
preoțește escroca pe sătenii
din Jud. Iași vînzîndu-le
lemn, care pretindea că
sunt de la Ierusalim, a fost
arestat de poliția locală“.

Apărarea Națională

Care va să zică țara noastră nu e numai eminamente agricolă, dar chiar eminamente comercială și tot atât de eminamente ridicolă. Agricultură a atins atîta perfecțiune încît se samănă pălămidă și răsare grâu; rogoz, și răsare varză; palavre și lingușiri, și răsar slujbe grase. Totuși în vremurile astea privirile sunt ațintite spre comerț: o să ne salveze!? Fără îndoială. Aă nu se vînd și se cumpără pânzeturi, delicatose, fisticuri, salip cald, titluri, bragă rece, voturi, mânuși, conștiințe, moaște, etc. etc. etc.?

Moaște! da, la noi se face un întins comerț cu marfă sfântă! Asta se explică ușor cînd cugetăm că suntem vecini cu țeri pravoslavnice, ca Rusia, Bulgaria și Serbia, și suntem legați prin ortodoxie cu Grecia. În Rusia, de pildă, s'au vîndut deja 25 din cele 4 cînstite copite ale asinului pe care a intrat Mîntuitorul în Ierusalim. Călugării greci au răspîndit atîtea așchii din «crucea lui Iisus Christos», încît s'ar putea îngheba — adunându-se bucată cu bucată — cel puțin atîtea cruci cît să ajungă pentru a răstigni toată populația Peloponesului.

Aă venit și la noi și vin mereu lemne sfinte, căci doar și noi suntem credincioși. Călugarul grec trece și azi Dunărea, cu pasportul într'un buzunar al prea cinstitei și prea peticitei sale rase, și cu o așchie de lemn sfânt într'altul, și se înapoiază cu amîndouă doldora de franci pîcătoși. Vara trecută chiar, am ȳzut pe doi evloghiști cerșetori într'un sat de sub munții Gorjului. Nicî-o autorizație românească nu purtau prea trenturoșii cuvioși, și nimeni nu le spusese că la noi lemnele sunt mult mai eftine decît la patria lor; așa încît m'am întreat de'i adevărat ori nu, cum spun unii, că avem și noi înaltă și mai puțin înaltă administrație. E adevărat, negoțul ambulant cu moaște e atîta de bănos, iar poliția noastră, blînda noastră poliție, e atît de tolerantă, deși atît de modic retribuită. Așa dar...

Sub-iscălitul aduce la cunoștința tuturor pravoslavnicilor și blagocestivilor ortodoxi, care se îngrijesc de spăsenia sufletelor și de paza caselor lor de cel protivnic, că — punîndu-se în legături comerciale cu metohurile din Aghionoros, Smirna și Trebisonda — a deschis sub firma „La amnarul lui Matusalem“ un mare magazin cu următoarele feluri de moaște:

Petece din cofocul lui Isaia; Păr din chica lui Samson; Papuci din haremul lui Solomon; Praștia lui David; Galoșii lui Noe; Creasta cocoșului care a cîntat întăii pe gardul vecinilor lui Adam; Coji de pe pomul cunoștinței binelui și răului; Testemelul Sulamitii; Coada ur-

sulu. pe care l-a prins Adam la miere; Fructe din smochinul cel neroditor; Plai-vasul lui Abraam; Cenușă din Sodoma; Solzi de pe peștii cu cari Mîntuitorul a săturat 5000 de oameni; Ochelarii bîtrînului Simeon (fără sticle); Coada purcelului pe care l-a tăiat Moisi de paște cînd a eșit din Egipt, și opincile pe cari le-a purtat pe Horeb. Cerceii Evei; Pene din corbul lui Noe; Nasturi de la tunica lui Adam; Cărămizi din templul de la Ierusalim; Noroiu de la Sf. Munte; Funia cu care s'a spînzurat Iuda; Pantalonii lui Jeftae; Lacrimile lui Eremia vîrsate și apoi adunate de pe ruinele Ierusalimului; Cosorul Samarineanului milostiv, și Fîn din Chanaan.

Trimitem oriunde, după primirea prețului prin poștă sau din mână. Credincioșii sunt rugați a arăta exact cantitatea de moaște trebuitoare; astfel de exemplu: 10 klg. de noroiu de la Sf. Munte, 30 cozi de ale purcelului lui Moisi, 20 creste de ale cocoșului lui Adam, etc. și a se adresa sau direct la subsemnatul sau la Onor. Redacție și Administrație a „Moftului Român“, în termenii concisi; de pildă:

„Domnule Director, nevasta-mea a n'cetat din viață și ochii mei, istoviți deja de pe cînd trăia rîposata, nu mai pot plînge. Vă rog primiți urgent costul și trimiteți mi cînd puteți 10 clondire din sfintele „lacrimi ale lui Eremia“ ca să le vîrs pe mormîntul regretatei. Soacră-mea se îndrăcește; adăogați și o sfîntă cărămidă din Templul de la Ierusalim, ca să î zdrobesc capul. Vă salută Văicăr escu“.

Sau:

«Dorind să mă spînzur de vîrfurile celui mai înalt stejar și totuși să 'mi atingă picioarele de pămînt, vă rog primiți 80 de franci pîcătoși și trimiteți-mi 30 de metri din sfînta funie cu care s'a gătuit sfîntul Iuda. Cu devotament, Poetul Lache Mangafache, Str. Mușelor surdo-mute No. 0.»

Și astfel:

„Banii ai dat,
Moaște ai luat.“

PINON

MISANTROPIE

Ce triste ougetări mă asaltenză
În serile de toamnă reci, ploioase!
Pe rînd s'apîrind luminile prin case,
Adîncă liniște pe străzi s'așează.

Ca 'ntr'un ocean mă perd în reverie,
Privind, prin geamul aburit, afară.
În mintea mea subtil se desfîșoară
A vîrșii searbădă filosofie.

Imi zic: Ce tristă-i viața și nebună...
Mai sunt atîtea zile pin' la lună
Și loașa întregă deja s'a păpat;

Cămara-i goală, în coș nîoi pio de pîno,
Nu știu deloc ce voiți mînea pe mînea...
Afar' un rahagiă strigă: „Rahat!“

Crudă despărțire

Iar veni sezonul băilor!... Eă sunt trist, căci numai din pricina acestui sezon afurisit am jucat acum doi ani, într'o tragedie înfiorătoare, un rol dureros pînă la lacrimi. Și cînd mă gîndesc ce bine-o duceam!... E adevărat că n'aveam tată, mamă, frați, surori, rude, avere mobilă sau imobilă, — dar singur nu eram în lume, căci aveam slujbuliță și mai aveam pe Maricica; trăiam

„În de paseri saave cîntări;“

da, nu'i exagerare: avea prea-iubita mea doi canari, un pitpalac și o privighetoare, cari întonaă niște quartete simfonice, de mă urcaă în slava cerurilor...

Dar, în ziua de 15 iunie, cînd m'am dus la ora 3 post meridiane la frumoasa mea Maricica, am găsit-o îmbrăcată cu o rochie neagră; freza îi era simplă și înfățișarea rece ca o stîncă de granit; în dreptul inimii însă, avea un trandafir superb, căruia îi arunca niște priviri foarte nostime. Toate cuvintele calde de dragoste înghețară pe buzele mele livide și d'abia putui articula:

— Bonjur!

— Bine că ai venit, iubite; fără nici un înconjur trebuie să'ți spun vestea cea importantă: mîne plecăm la băile Slănic din Moldova...

Și nu mai putu continua. Dar, încetul cu încetul, respirația reveni în peptu'i delicat și zise aceste vorbe, des întretăiate de suspine:

— Mă duc, scumpul meu, mă resemnez ca o biată femeie slabă ce sunt, dar fiind sigură că tu...

Și lacrimile o podidiră, în timp ce eu o apucaî de mijloc, spre a o susține și a o îmbrăbăta:

— Te iubese mai mult ca totdeauna!

— Da, știu; tocmăi aceasta 'mi dă puterea să resist; plec, însă gîndul meu la tine vecinic va fi...

Și timpul, dragă, ce toate șterge,
Nu mă va face a te uita!

— Ah! să mă uiti!

— Nu, nu, fi sigur; voiți sta pînă în septembrie la băi, dar voiți reveni mai doritoare de a te îmbrățișa și sărută...

Acestea spuse, ne-am sărutat, ne-am îmbrățișat, mi-a dat ultima'i fotografie și trandafirul ce purta la pept; apoi ne-am pus să regulăm ce vom face.

— În fieco zi să 'mi scrii cîteva rînduri... numai cîteva;.. s'îni uit că trăiesc cu ursuzul de bărbatu-meu, să mă pot bucura și eu de o mică fericire fiind așa de departe de tine.

— Dar dacă aș face rost să vii chiar eu...?

— Nu, scumpul meu; te-ar vedea el și am fi perduți: ar pricepe că ai

venit pentru mine; ar fi în stare să mă omoare...

— Fie, dacă zici tu, mult-iubito; îți voi scrie în fiecare zi și tu tot așa...

— De sigur!

O sărutare lungă și delicioasă pecetlui promisiunilor noastre și ne despărțirăm cu lacrimi în ochi.

Toată noaptea n'am dormit. Disdimineată m'am dus la gară să mă informez când pleacă trenul la Slănic, și la ora reglementară m'am înființat la post.

— Ah, iată că vine!..

Și m'ascunsei ca să nu mă vadă bărbatu-său. Ei se urcară într'un vagon de clasa a II-a, ea purtând o admirabilă toaletă de voiaj, el tușind și privind cu gelozie în toate părțile.

Peste puțin el se coborî și se duse să scoată bilete de drum. Atunci eu mă repezii în vagon, căci nu mai puteam de neastempăr: voiam să mă ating odată obrajii ei dulci cu buzele'mi însetate de sărutări, voiam s'o mai văd de-aproape înainte de-a ne despărți pentru atâta vreme. Ea mă întâmpină foarte drăgostoasă:

— Te-am văzut de cum am venit; eram sigură! Ce bine-ai făcut!...

Și face vorbă o însoțea de sărutări ferbinți.

— Du-te, iubitul meu, du-te, să nu vină...

— Încă odată!

— Du-te!

— Numai odată...

Și când m'am aplecat capul spre gurița ei, două drastice lovituri de baston mi-au pecetluit spatele... Nicî un ah! cel puțin n'am scos, ci m'am coborît goana, după ce el îmi făcu politicoș loc să trec.

În clipa aceea am crezut că dragostea Maricichii a fost o înșelăciune, că nu'mi permite să mă duc la Slănic după ea, fiind-că are pe cineva, și'mi veni să strig:

— Spune-afurisito, spune, Mai ai pe altul făr'de mine?..

Dar m'am temut că un ecou batjocoritor îmi va răspunde:

— Chiriac și cu Matei,
Iar eu tine face trei!..

N'am zis nimic și am preferit să simt că mă seufund ca într'o prăpastie, în timp ce trenul, fluierând, îmi răpi fericirea trecută și viitoare.

* * *

De-atunci sunt pesimist, recitez poezii de Eminescu și pe Maricica n'am mai văzut-o.

Doi ani de durere!... O, frumoasa mea, unde ești? Dacă mai trăești, vino de pune capăt eminescianismului meu prea pronunțat...

Pe mine, ție, redă-mă!

PHARMAZON

OCAZIUNE

Marioara și Costică,
De curând căsătoriți,
Merg la Nizza să petreacă...
Însă sunt nemulțumiți;
Căci, văzând tixit vagonul,
Bieții tineri sunt jenați;
Nu pot nici să se sărute
Par'că n'ar fi cununați.

Gifiind, pătrunde trenul
Prin tunel întunecos,
Și peste-un minut apare
Iarăși cerul luminos...
Noapte scurtă, dar destulă
Pentr'un dulce sărutat...
A trecut de geaba noaptea,
A trecut... ah! ce păcat!

Cu regret gândește soțul,
Alt tunel când o mai fi,
Ș'aplecându-se spre soața'i,
La ureche îi șopti:
„Cum nu profitați de besnă?”
„Draga mea, cum se putu?”
Dar soția, cu mirare:
„Cum, Costică?... n'ai fost tu?”

GERARD

SCRISOARE CATRE NEPOTELUL MEŪ IORGU BUDALAKI

Dragă Iorgule,

Îmi scrii că ai rămas repetent în clasa două gimnazială. Fie zis în treacăt, nici nu se putea altfel: stilul și ortografia cărții tale postale sunt mai proaste decât chiar ale unui redactor de la *Secolul XX-lea*.

Ai rămas repetent, și întemplantarea pare a te fi intristat grozav, judecând după două mici perle cari au picat pe hârtie din ochii tăi, pe când îmi scrieai, afară numai dacă n'or fi lacrimile... nasului tău, vecinic certat cu batista.

Dragă nepoate, ești un mare dobitoc... mic! Dobitoc, nu pentru că ai rămas repetent, ci pentru că aventura asta te mănăște, în loc să te facă mândru.

A rămânea în aceeași clasă de două și chiar de trei ori e un semn de statornicie de caracter. Junele inconstant care trece prin clasele unei școli cu repeziciunea unui tren accelerat prin stațiile mici, nu o să ajungă bine, te îndreptez. Mai târziu, acelaș sistem îl va aplica în căsătorie, în politică, în toate actele importante ale vieții lui; își va schimba nevasta și principiile, va trece din brațele femeii legitime în brațele altor femei, va trece din partid în partid, cu aceeași nepăsare ușurătoare cu care trecea odinioară din clasă în clasă, fără să se uite înapoi.

Tu, iubito Iorgule, ai o natură mai

sentimentală. Ție îți place să stai acolo unde te găsești, lipit ca o ederă de trunchiul unui stejar. Ți se rupe inima gândindu-te să abandonezi o bancă pe care timp de un an de zile ți-ai tocit pantalonii, pe care ai măzgălit-o cu cerneală ori ai cioplit-o cu briceagul, de care în fine te leagă atâtea amintiri duioase și-atâtea note rele. Bravo ție, nepoate! Aceste principii de stabilitate îți fac onoare, și dacă vei ajunge odată ministru, nu tu vei fi omul care să atentezi la inamovibilitatea magistratilor, tu care profesezi de pe acum o așa de precoce și laudabilă inamovibilitate!..

Încă odată, scumpe nepoate, nu fi amărit că ai rămas repetent; din contră, ridică-ți fruntea cufală; și dacă tat'teu, om cu prejudeții stupide, îți va trage câteva bastoane, consolează-te cu ideea că nu ești tu singurul martir pe lumea asta.

Ah, Iorgule, câți n'ar voi să fie repetenți în viață!

Soțul sexagenar, care prin pilulele Pink recapătă un dram de tinerețe, ce n'ar da ca să fie repetent!

Tenorul și primadona, după un duet în care sunt incredințați că au făcut furori, cu ce palpație așteaptă acel plăcut „bis”, ca să devie repetenți!..

Ia întrebă pe funcționarii suprimați; toți îți vor răspunde că cea mai mare a lor fericire ar fi fost să rămână repetenți în acelaș biuro, la aceeași masă, în acelaș paragraf bugetar!

Bis repetita placent, nepoate, ai zis înțelepții noștri strămoși, ceea-ce însemnează că în vremurile lor repetenții se bucură de mare onoare, dovadă de altminteri că, prin atavism, astăzi limba latinească e cea care dă un contingent mai mare de repetenți.

În ceea-ce mă privește, când, în ceasul suprem al morții, Dumnezeu—acest sever profesor—îmi va face examenul general și mă va întreba:

— Ce vrei? Să ți dau premiul întâi cu eunună, adică să te promovez în rai?

Eu îi voi răspunde:

— Doamne, în viață am fost un mare leneș, n'am învățat nimic, nu știu nimic. Te rog, mai lasă-mă repetent vre-o douăzeci—treizeci de ani!..

Al tău unchiu voitor de bine,

TARASCON

LA FEREASTRĂ

Sedea Marița la fereastră,
În strada zisă Farmazoni,
Și se usca, — o floare-albăstră —
De focul unor pantalonii...

Și cum putea fetița pală
A nu oșta de-atâtea ori,
Când îi vedea purtați cu fală
De-un oșter de roșior?!
FURFIRIC

MONORIMĂ

Petrache se 'nsurase și luase de soție
Pe o licențiată în drept, filosofie
Și mai în ce, zău nu știu; dar nu era cochetă.
Era o fire blândă, o fire de poetă.
Mai toată zulica-fața la poezii,
Așa că da uitării și casă și copii.
Petrache, fire bună și prea multă răbdare,
Părea că nu observă cusurul ei cel mare.
Dar într-o zi sosește cam pe la ună-acasă.
Fiindu-i tare foame, ceru să dea la masă.
Dar masa era goală, nici pâine, vin, nici

[ghiață...]
Așa cum o lăsase el dis-de-dimineață.
Odăile murdare, — copiii ne'mbrăcați,
Plângând amar, drăguții, de foame leșinați.
Atunci, perzând răbdarea, nevasta iute 'și

[cată]
Și în birou găsi-o cu scrisul ocupată,
Îi zice: „Bine, dragă, e morit, e bravură
„Să te ocupi în viață și de literatură,
„Dar numai când menajul nu'ți lasă de

[dorit]
„Și de-ale casei toate pe rînd te-ai îngrijit.
„Femeile, atâta aveți ca datorie
„Căci noi nu ne pricepem și la gospodărie.
„Spun drept, rivnesc din suflet la Nicu,

[generalul]
„Nevasta-i ține casa curată ca cristalul.”

De-odată scumpa-i soată, notând acest
[cuvînt]
Il sărută, cuprinsă de-al dragostei așteptat:

„Îți mulțumesc din suflet că mi ai găsit
[o rimă];
„Ascultă cum s'firșește superba'mi monorimă:

„Departé în pădure se auzea cavatul,
„In zăre urla marea cutremurându'și valul,
„In față, plin de vite și neclintit, sta mahalul,
„Pe creasta-i raza lumii îi aprindea opahul,
„Ce se-oglindea în apa curată ca cristalul.”

„Imi place, zise soțul tot bine-voitor,
„La dōnsa voiți fi astăzi un colaborator.
„Ascultă-mă — la ur nă s'adaugi ce'ți voiți

[spune.]
Ea lăă condeiu, — dînsul dictă cū-amă-
[ricioane:]

„Neprețuită soată, îți strădui encefahul
„Cu multă sîdruiță, ca să cultivi banalul,
„Pe State Prodănescu 'l imiți ca papagalul;
„Ascultă-mă, sunt sincer, de ți-ai cunoaște

[halul,
„Când te-ai culcă, ai pune sub pat aprins
[mangalul”

CAIR.

O NOUĂ INVENȚIE

Ne plângem de geaba de lipsă de
imaginație și de spirit inventiv. În ne-
mărginita noastră admirațiune pentru
tot ce-i străin, neglijăm de multe ori
producțiunile cu adevărat prodigioase
ale poporului nostru, în vreme ce rē-
mānem cu gura căscată când auzim
că americanul cutare a descoperit un
ochian prin care se vede soarele la
distanță de un metru, sau francezul
cutare e pe cale de a sfredeli pămēn-
tul pînă în miezul lui, ori că vreun
neamț a avut fericita idee să simpli-
fice fabricațiunea cārnaților, bāgand
un purel viu într-o nouă mașină, de
unde crenviriții se gata, cu porția de
hrecan alături... ș. a. m. d. Cu toate
acestea, un exemplu, dintr'atātea al-
tele, ne va dovedi că nu avem drep-
tate și că suntem prea severi, ba de
multe ori nendurători cu ceea ce-i al
nostru, și prea îngăduitori cu tot ce-i
trāin.

Luati, bunioară, *Cantina Școlară*, nu-
mēr unic, apărut în Galați, și ve veți
convinge de adevērul celor spuse mai
sus. Citiți, vē rog, *Imnul invēțătorilor*.
Ei bine, iată ce spune D. Victor Bil-
ciurescu:

Să strălucească o stea nouă,
Un soare-al școalelor sătești;
Lumina lui de-acum să plouă
Pe 'ntinsul țării românești!

Așa-i că asta e o invenție, cel puțin
tot atāt de însemnată ca și a ameri-
canului, a francesului său a neamțului?

Un soare al școalelor sătești!... Da
bine, d-lor, vē dați scama dv. de în-
semnătatea acestei invenții?

Să luăm pe rēnd toate foloasele ce
această invenție ar putea să aducă țā-
rii, pentru ca astfel să reeasă încă o-
dată marele adevēr. — vai, de atātea
ori desconsiderat! — că și noi avem
spirite originale cu cari s'ar fāli pînă
și vestita America, țara originalității
și a invențiilor.

Mai întâiu, așa zisul soare al șco-
lelor sătești, al d-lui Bileciurescu, e,
care va să zică, un al doilea soare.
Acuma cānd agricultorii, și toată lu-
mea cu ei, se vaită că soarele a cam
îmbētrānit, ca toate în lumea asta, că
nu mai încălzește atunci cānd trebuie,
—acum zic, invenția d-lui Bileciurescu
e venită nu se poate mai oportun. Tē-
nēr și viguros, soarele școalelor să-
tești va putea să înlocuească pe bē-
trānul soare; de cāte ori acesta ar fi
îndispus, sau cum se zice, l-ar lua cu
rēceală.

Noul soare fiind al școalelor, deci cu
un oare-care grad de cultură, va fi în
orice caz mai luminat și mai raționa-
bil decāt cel vechiu, care Dumnezeu
știe al cui o mai fi.

Pe lîngă acestea, avēndu-și făcută
cultura la țară, el va fi în mēsură de
a cunoaște cānd și cāt anume trebuie
să încălzească pāmēntul, și astfel vom
scāpa de anii de criză, fără a mai fi
nevoe de împrumuturi și de convenții.

Odată cu aceasta, va dispăre și trista
anomalie ca 'n iunie să regretăm pal-
tonul, pus cine știe unde, iar în iā-
nuarie să ne plîmbăm cu pardesiul său
chiar în gheroc.

Soarele cel nou, după concepția poe-
tului va trebui să plouē lumină, ceea
ce dă a se înțelege că vom fi scutiți
de cealaltă ploaic, aceea care te udă
pînă la pele și care, anul acesta, în
special, ne amenință grozav recolta.

Să dea Dumnezeu!

Ceea ce ne încurcă însă în aprecie-
rea însemnatei invențiuni, și care ne
face să ne indoim de reușita definitivă,
e următoarea strofă din același Imn
al poetului:

Semēnători pe toată viața
Pe soare 'n satul viitor.
Luptam din greū să topim ghiața
Ce amorțea bietul popor.

Dacă e nevoie de atāta luptă pentru
ca semēnătorii de soare să fie în stare
să topescă ghiața, în satul viitor,
cānd acuma ghiața se topește la soare
ca untul în gură, apoi nu știm ce fel
de soare o mai fi și acela!

În orice cas, dorim din tot sufletul
ca invenția poetului Victor Bileciurescu
să reușească pe deplin.

OBSERVATOR

CONTEMPLAȚIE

Din imensitatea cerului albastru,
Plouă raze calde maestosul astru.
Un zefir adie, vorbe dulci spunēnd
Florilor ce 'n cale-i se înclină blānd.

Eū mă plimb pe lunca înflorită, verde,
Și 'n extazuri sfinite sufletu-mi se perde.
Jos murmură riul, pe deal un păstor
Din fluer do'nește cāntecu'i de dor.

Ciripese în ramuri pāsērele-o mie,
Înălțānd la ceruri sacră simfonie.
Aer cald, lumină, florī și voe bună
Împletește a zilei splendidă cunună.

Dar pe cānd o vraje este lumea toată,
Și de poezie sufletu-mi se 'mbată,
Dintr'un șant de-alături, chiar de lîngă mine,
Un Rumān se scoală și de brātu se ține...

— Ptiu! bată-te crucea, mi te scoase dracul!
Zic cu supărare; însă el, sāracul,
— Domnule, imi zice, cu ton blānd și cast,
Farmecul rezultă tocmāt din contrast!

AL.

KALIBROMAT

E destul numai să aud pronunțān-
du-se acest nume ca să fiu coprins de
un atac de nervi. Am oroare de acest
medicament anti-nervos, și i voi purta
pentru veșnicie cea mai înverșunată
ură.

Kalibromatul acesta, domnilor, său,
cum i se mai zice, bromura, mī-a sfā-
rimat cu totul fericirea întregii vieți.

— De sigur, veți zice, nenorocitul
trebuie să fi întrebuițat bromura în-
tr'o doză peste mēsură, și și-a slăbit
nervii în așa hal, încāt ori și cāte ex-
citante ar întrebuița, niciodată nu va
parveni să se bucure și el de deliciale
tinereții!

Or, poate că ve închipuiți că sunt
un farmacist *intolice*, care a fost alun-
gat din farmacia existenței sale, pentru
că a vëndut kalibromat în locul unui
alt medicament, cu mult mai efin și
cu efecte contrare celui trecut în re-
țetă?

Nu, nici una nici alta. Cu mine s'a
întēplat alt-ceva. Și dacā sunteți
curioși să știți ce vrājmașie există în-
tre mine și kalibromat, n'aveți decāt
să cetiti, cu atențiunea încordată, în-
treg articolul care e o coloană, ca să
nu zic o pagină întregă, din viața mea.

Eram un tēnēr plin de tot felul de
idealuri și iubiam *cu amor* o femeo
tēnēră, frumoasă, inteligentă, de spirit,
foarte cultă și cu multe alte calități,
pe cari nu pot să lo definesc; căci a-
ceastă femeo era întruparea *idealului*,
și știut este că un ideal încotează de
a mai fi ideal, dacā te pune pēcatul
să-l definești.

Era singura femeo care mă price-
puse. Simțea că-s mai deștept de cāt
unul prost, și că-s mai puțin brutal
de cāt unul mai voinic ca mine.

Idila noastră n'a ținut mult. Dar a fost una cum rar se găsește chiar în romanele cele mai sentimentale.

Mare poftă aș avea să vă descriu numai o singură scenă din această scurtă idilă, ca să ve puteți face idee cât mă iubea Elvira mea. Din nenorocire însă, nu pot reda cu talent scenele de dragoste; căci, pe onoare, nu sunt nici un infam plagiator, nici n'am pretenție să concurez la premiile *Universului*.

Dar, ca să vă dovedesc cât de mare era dragostea copilei pentru mine, n'am de cât să vă spun că odată a încercat să bea în sănătatea mea o soluție de chibrituri, iar altă-dată a fost ferm hotărâtă să părăsească casa părintească și proprie, ca să mă urmeze în odăița mea modestă și cu chiria neplătită de trei luni!

Cred că aceste două exemple sunt destulă dovadă de o neștrămutată dragoste. Un nor însă se ivi întunecând cerul idilei noastre.

De câte ori apăsam pe Elvira mai tare la pieptul meu, sau când buzele noastre se uneau într'un sărut mai lung, constatam cu groază că buzele ei deveneau reci ca marmora și că întreaga ei ființă era sguđuită de un ris nervos, bolnav, nebun! Ochii i se închideau, dedea de câteva ori din mâni și din picioare, apoi rămânea întinsă perzându-și cu totul cunoștința. Și cum n'aveam curaj să rămân ca să mă îngrijesc de starea iubitei mele, de frică să nu mă prindă cineva, fugeam ca un nebun, lăsând pe adorata mea victimă în prada fatalelor sale infirmități.

Când criza lua proporții mari, din oadaa alăturată alerga cu privirea înspăimântată nefericita mamă a nefericitei Elvire.

— Iute kalibromatul!

Și Elvira, după ce înghițea o lingură de o licoare incoloră, turnată cu greutate printre dințișorii ei înțelești, își deschidea ochii și încetul cu încetul își recăpeta cunoștința.

— Unde este el? întreba palpitândă.

Dar eu eram prea departe ca să-i pot răspunde.

— Patru sticle de kalibromat, domnule, se plângea către mine desperata mamă, a înghițit fata mea numai într'o lună!

Biata mamă! nici nu 'și închipuia că eu eram adevărata cauză a acestei risipe de kalibromat.

În timpul din urmă, crizele luară o proporție atât de mare și întrebuintărea kalibromatului deveni așa de deasă, încât, într'o bună dimineață, am plecat din orașul meu natal, de frică să nu-măucid iubita, sau, în cazul cel mai puțin grav, să nu abuzez, ca un monstru, de avantajele ce mi le oferea infirmitatea ei.

Când m'am rentors peste un an, Elvira nu mai era de recunoscut. Ochii ei negri cari luceau de atâta viață

intensă, acum păreau știnși. Ironia care de ordinar îi încadra buzele ei roși, acum era ștearsă.

— Ce faci Elviro?

— Bine, mersi, domnule, îmi răspunse, privindu-mă cu niște ochi de vițel.

În momentul acela, am simțit că era perdută pentru mine.

— Acuma, Elvira e sănătoasă, îmi zise mama sa. Dar, și multe parale s'au dus pe kalibromat...

— Vai! nenorocita! am zis a parte, kalibromatul a timpit-o!

— ...Și se mărită cu d. Mitică Ionescu, adăugă mândră, fericita mamă.

— Se mărită cu Mitică Ionescu?! Cu cel mai stupid Mitică Ionescu din câți am cunoscut, și de care Elvira și-a bătut de atâtea ori joc cât e de prost și ce cap bărbieresc are! Ah! trădătoarea!

Și în momentul când voiam să mă reped ca să pedepsesc pe aceea care cu atâta reutate mi-a sfărâmat inima, ochii mei se opriră asupra unei sticlețe, a cărei etichetă roșie rânjea sarcastic arătând ca un șir de dinți negri, literele cari formează cuvântul fatal: *kalibromat*.

Cu un gest teribil am înșăfăcat sticla și, dând un hohot de ris, ce n'avea nimic omenesc într'insul, am sfărâmat-o în mii de bucăți de parchetului casei care e trecută în foaia de zestre a d-rei Elvira Popescu!

Ajuns acasă, am fost victima unui violent atac de nervi.

Doctorul chemat în grabă mi-a prescris... *kalibromat*.

— Nu! niciodată nu voi lua acest medicament, chiar dacă infernul și-ar deschide prăpăstiile lui îngrozitoare ca să mă înghiță!

Din cauza acestei otrăvi m'a tradat iubita, din cauza kalibromatului sunt un nenorocit!

Doctorul mă privi lung dând din cap cu compătimire:

— Sărmanul, a 'nnebunit!...

CAZABAN

Doamnei X...

Când mi-ai jurat pe veci iubire,
Ai fost cu 'ncredere-ascultată...
Uitasem că 'ntr'o minte scurtă
Și vecinicia o scurtată.

EMILGAR.

LA EXAMEN

Profesorul. — Domnișoară, ai auzit d-ta oino a fost Eliado?

Eleva. — Da, domnule: o o statuă pe bulevard.

Profesorul. — De unde provino electricitatea?

Elevul. — De la uzină.

Profesorul. — Ce numim noi, domnișoară, regula de trei?

Eleva roșește și tace.

Profesorul. — Regula de trei... Nu știi?... Cum se poate?

Eleva (cu ochii aplecați și roșie pînă la urechi) — Când... când e bărbatul, nevasta și un..

Plăcere ori datorie?...

Vrînd să glumească, Căpitanul Cu vechiul vistavoiu al lui,
Îl cheamă și'i vorbește astfel:
„Ioane! Ai putea să'mi spui:

„Eū, când sărut pe cuconița,
„Aceasta de plăcere-o fac?
„Sau o sărut, numai și numai,
„Ca datoria să mi-o'mpac?”

Ion răspunde: „De plăcere!
„Căci altfel, ești prea priceput,
„Dacă ar fi de datorie,
„Mi ai da-o mie s'o sărut!”

Rizînd, se duce Căpitanul
La șeful sōu de regiment
Și'i povestește întemplantarea,
Punîndu'l astfel la corent.

Spre seară, Colonelul cheamă
Și el pe vistavoiu al lui
Și'i pune-aceeași întrebare:
„Marine! Ai putea să'mi spui:

„Eū, când sărut pe cuconița,
„Aceasta de plăcere-o fac?
„Sau o sărut, numai și numai,
„Ca datoria să mi-o'mpac?”

Marin răspunde: „Datoria!
„Trăiți!... Așa cam socotesc;
„Căci dacă'i vorba de plăcere,
„Aș fi dator eu s'o'implinesc!”

SCARLATO

TANASE

Mie îmi place literatura din ziare. Așa cum este ea — variată, humoristică, caraghioasă: off-uri poetice, uff-uri prozaice, idile matematice, poeme liturgice, ditirambe și nasarambe — mă atrage prin modestia ei, care nu'i permite nici luxul punctuației. Mai ieri citeam într'un ziar o prețioasă producțiune, din care m'a fermecat declarația autorului:
... „Trăiesc într'altă lume; cu totul diferită de aceasta. Lumea mea cea nouă e lumea plantelor.”

Iată în sfîrșit, zic eu, cineva care grăiește adevărul. Și aruncați ochii la sfîrșitul articolului să ved, dacă iscălește „Spanac”. Românul are multă fantazie și fantazia lui e ciudată. Se'nchipuește Ministru, dând diurne, făcînd permurări, și el e în opoziție; se'nchipuește savant când e nătîng și nătîng când e savant, îmbrăcat când e gol pușcă, poet când e Tănase, literat când e Găgăuță, om când e altceva.

Dar iată un ins pe care fidelă sa fantazie nu'l ajută să se creeze om când e plantă, că are cap, iar nu viri; mîni, iar nu crăci; tîlpi, iar nu rădăcini.

Iată un ins sincer, iată o fantazie onestă. Să ne închipuim și noi, oamenii, cum o fi în lumea în care trăiește d. Plantă. „Lumea plantelor!” — ghici cum e acolo?

Eū zic, că'i așa: — o populație pestriță. *Ardeul*, grupare națională, polemizează cu *Usturoiul* filosemit; *Dragaveiul*, corporațiune de poezii lirice, s'a grămădit în jurul *Lobodei*, poetă-conferențiară; *Castraveiul*, burtoși poli-

ticiani, dorm duși, tolăniți ca la Senat; *Urzicile*, congres de soacre, vorbesc de trebile casei și de defectele ginerilor; *Ridichea*, talent ascuns, oftează după gloria *Sfeclei* venetice; *Prazul*, Stat-major, injură de mona...stir pe *Fasolea* eșită din rinduri; *Scaietele*, creditor nepoliticos, s'a agățat de pulpanele debitorilor; *Edera*, lingușitoare ca o modistă, s'a tîrît pînă'n virful *Cucutei* — partid politic — și a doborît-o dela putere, iar *Laurul* e chemat din nou la cîrmă. *Păstarnacul*, academie științifică, a premiat: mirosul *Cepet*, floarea *Spânzului*, lungimea *Pepenului*, dulceața *Măsălaritei* și gustul *Mătrăgunii*; *Grăul* — Moldovă vegetală — își dă duhul, sufocat de bălării; *Palamida*, presă opoantă, biciuiește în dreapta și'n stînga, iar *Dovleacul* își revarsă vreji ca un buget public, strînge la sînul său și șterge lacrimile celor insetoși de... leafă.

Cam asta ar fi organizația în lumea plantelor. Adecă: și acolo Albina e parazit, iar *Pepenele* geniū. Se pare că lumea aceea, măcar că e „alta, nouă”, nu este „cu totul diferită de aceasta”; așa dar de ce să *trăiască* d. Plantă în lumea plantelor și să nu *vegeteze* în lumea animalelor!

Sub ce nume s'o fi ascunzînd d. sa în noua-lume, nu știm, căci nu ne spune; suntem însă incredințați că a răsărit sub „*rodia lui Tănase mășgăitorul de hârtie*”, și punem prinoare că n'o să fie multă vreme mulțumit acolo. Parcă ved pe o infamă capră sărind hotarele acelei lumi, suprimându-l și plesnind apoi alături — căci d. Plantă trebuie să fie foarte otrăvicioasă; — sau pe un cinic Griveiū tot din lumea astălaltă, trecînd majestos pe lingă d-sa, privindu-l, scuipându-l apoi în semn de dispreț și plecînd mai departe.

— Doamnel cine a greșit: acesta sau părinții lui de s'a născut... Tănase? — așa au întrebat ucenicii pe Christos odinioară.

— Nicî el nicî părinții lui nu au greșit, ci ca să se distrugă sîmînța cernelii, să se umple coloanele ziarelor și pungile redactorilor! — astfel a răspuns blîndul Christos.

FRUNZĂ-VERDE.

POLEMICĂ

— „on” și „ita” —

Sugubețule *Pi-Non*

Să nu te mai faci „cochon”

Să mai scrii cu *Tarascon**Moșturile* din jargon...

Că-ți căutam un chichion

Să-ți facem un ghinion

Să-ți placă și lui *Gion*

...Ce? Voi toți cei tari în „on”.

Credeți că aveți reson

Să rideți și de *Caion*Și de noi?... S'avem... *pardon*,Șegalnicule *π-non*,

Și să fii mai de „bon-ton”

Șezătoarea Săteanului No. 10.

PIGMALION

În «Șezătoarea Săteanului» revistă populară cu redacția în Bumbestii-de-Jiu, tiparnița în T. Jiu și administrarea abonamentelor în Str. Fântânei, București, un poet rural — Pigmalion — socotind că mi place versurile îmi adresează acest nu-știu-cum săi zic, cu rime în «on», desigur fără a perde din vedere că și «cochon» e un cuvînt care rimează cu cele în «on». Astfel se explică de ce subsemnatul, care pînă acum n'a scris măcar vreo petiție și nici vreo scădere zecimală în versuri; care se tînguia adesea că n'ar putea măcar în versuri schioape să scrie epitaful unui creditor sau al soacrei, se amestecă în poezie cu riscul de a fi premiat de „Noua Revistă

Română” și mulțumește pe două coarde

„modestului Pigmalion”:

La povața ta în „on”,

Poete Pigmalion,

Nu răspund p'același ton,

Ci, cum zice-un cașaon:

„*Ἰὼ βουκόλος τῶν βοῶν*”Nu fi însuși *βούκρανον*”

Rime nu mai am în „on”

Și să tac iar nu'i rezon,

Deci aș vrea să-ți scriu în „ita”

Coadă iarăși potrivită,

Dar va! pana mi-e tocită

Și cerneala isprăvită:

Las povața nesfîrșită...

... Să-mi bat capul cu o „ita”?

PINON

Charisiū Strâmbeanu

președintele Cluburilor - Unite

Libérale - Conservatoare

din

CRAIOVA

Cititorii noștri cunosc firește cine este valorosul cetățean craiovean Charisiū Strâmbeanu, a cărui profesie de credință către alegătorii doljenii am dat-o în numărul nostru 8 din 18 maii.

Avem plăcerea a anunța de astădată cititorilor noștri că d. Charisiū Strâmbeanu inaugurează în cetatea Banilor, orașul său natal, o nouă eră politică, în care, nu numai că nu vor mai fi disidențe în sînul vrînuia dintre partidele noastre politice, dar chiar ambele partide, liberal și conservator, vor fuziona, spre a combate cu forțe unite, după metoda inițiatorului fuziunii, toate viștile și toate fiarele sîlbatică.

Dar cum am putea explica mai bine mișcarea salutară provocată în Craiova de d. Charisiū Strâmbeanu, decît dînd aci anunțul original al conferinței dsale de propagandă?

Iată'l tale quale:

Salonul și Grădina Böhm

Astă-Seară, Mare

CONFERINȚA

Foarte interesantă și de actualitate

Președintele Cluburilor unite

Libérale Conservatoare

D-nul Charisiū Strâmbeanu Conferențiar,

Va vorbi despre combaterea viștilor în general

O LEGE RESTRICTIVĂ

Pentru combaterea cametei și tratarea acestor figuri omești cu inimă de Hiene, Șacali, Tigri etc. etc.

Câteva trăsuri Generale

asupra vieții conferențiarului

De la naștere pînă în zilele noastre

PREȚUL LOCURILOR:

Locul I. la Masă 2 lei, Locul II. la Masă 1 leu
Magistrații, Avocații, Artiștii și Presa gratis.

După conferință se va serbători de către public alegerea D-lui Carisiu Strâmbeanu, președintele liberalilor și conservatorilor.

Tot Mitică

Mitică, plecînd foarte de dimineață dela berărie:

— Tot m'am hotărît eu să merg acasă... înca! să-mi iați și pălăria.

In trenul de plăcere. Vagonul este plin de lume.

O doamnă, intrînd:

— Nu mai e niciun loc liber pentru mine...

— Ba da, doamnă, mai este unul, cel mai comod...

— Unde?...

— În inima mea...

O CUGETARE

Din carnetul unei vechi *demî-mondatne*:
„Casiorii sunt cei mai disoroși galanți — se expediază la vreme singuri.”

SINAIA

MARELE MAGASIN „PARADIS”
BĂCĂNIE de LUX și DEPOSIT de BĂUTURI
GHEORGHE MATHEESCU

Sinaia, Piața Veche colț cu bulevardul Ghica

MANIFEST

cître Inalta Nobilime și onor. P. T. Public

Dup'atîta preparare,
Magazinul *Paradis*
Al lui Gheorghe Mateescu
Iată'n fine s'a deschis.

Firmele'i multicolore
Cu mîndrie strălucesc,
Publicului din Sinaia
Mare-eveniment vestesc.

Alergați cu mic cu mare
Din Sinaia lumea toată,
Să vă faceți o idee;
Vizitați măcar odată

Acea mîndră instalare,
Acel magazin model,
Ce s'fidează concurența
Tuturor de-același fel.

Trufandale și conserve,
Vinuri vechi, licheoruri fine
Premiate'n expoziții,
Indigene și străine.

Marfă proaspătă, curată,
Eftină de necrezut
Și serviciu la iuțea
Și la cinste nentrețut.

Să citească lumea toată
Minunatul preț-curent,
Să'l citească și s'admire
Al patronului talent.

Cum se poate, pe-așa criză,
Magazinul cel mare
Asortat să fie astfel
Și să vînză cu-așa preț?

Cînd știam că la Sinaia
Așa greu e să trăiești,
Să trăiești acum mai ieftin
Chiar decît la București?

Lucrul s'ar părea de-odată
Că nu este de crezut.
Cum se poate? zice lumea,
Uite! vezi că s'a putut!

S'a putut, căci Matheescu
Nici o jertfă n'a cruțat
Băcănă-ideală
Pînă n'a realizat.

Marfa -prima calitate!
Prețul—cel mai potrivit!
Ast'a fost a lui devisă
Și în fine-a reușit!

Dup'atîta preparare
Iată, 'n fine, a deschis...
Vizitați cu mic cu maro
Magazinul „Paradis”!

1901 Iunie.

Cu stimă

Gheorghe Matheescu

D. Director general al Serviciului sanitar

și asidua dsale curtizană.